EN LIGE HØJRE

MEDLEMSBLAD FOR KONSERVATIV UNGDOM

Efterår 2026 / Nr. 2

DEBATBOOTCAMP - SIDE 7

MEDLEMSBLADETS

INDHOLD

5
MØD KONSERVATIV UNGDOMS POLITISKE ORDFØRERE
politik og kontakt

7
DEBATBOOTCAMP 2026
Af Malthe Bregnhøj Nielsen

9
STATUS FRA BORGEN
Christian Holst Vigilius medlem af Folketinget for Det Konservative Folkeparti

13
EUROPA ER VED AT TABE AFRIKA TIL KINA
Af William Witt

19
BOGKLUBBEN
Boganmeldelse af Mette Lee Odefey

23
EVENTYRET OM VORES SAMTIDS SKÆBNE
Af Silas Ipsen

25
ÅNDELIG OPRUSTNING
Af cand.theol. og sognepræst Christian Hildebrandt

27
DEN UVENTEDE REHABILITERING AF RICHARD NIXON
Af Mikkel Jensen

32
GRØNLANDSK SELVSTÆNDIGHED BLIVER ALDRIG TIL NOGET
Af Aqqalooraq Henning Møller

34
DET INTERNATIONALE ARBEJDE
Af Benjamin Sørensen Avrach

REDAKTIONEN
EN LIGE HØJRE

ANSVARSHAVENDE REDAKTØR OG FU-MEDLEM
Malthe Bregnhøj Nielsen

REDAKTØR OG INDHOLDSANSVARLIG
Benjamin Tvede

REDAKTIONEN
Aqqalooraq Henning Møller
Mette Lee Odefey
Mikkel Jensen
Silas Ipsen
William Witt

SKRIBENTER OG BIDRAGSYDERE
Christian Holst Vigilius
Christian Hildebrandt
Benjamin Sørensen Avrach

“Staten skal være så stærk, at den kan rejse den svage, men for svag til at knække den stærke.”

- Per Stig Møller

KONSERVATIV UNGDOMS ORDFØRERE 2026

JOHANNE VADSHOLT LYSTER
UDDANNELSESORDFØRER
JVL@KONSERVATIVUNGDOM.DK

JOHANNES SEBASTIAN LUNDGAARD
EU-, FORSVARS- OG UDENRIGSORDFØRER
JSL@KONSERVATIVUNGDOM.DK

LAURITS MONEFELDT ANDREASEN
RETSORDFØRER
LMA@KONSERVATIVUNGDOM.DK

LUCAS MØLLER LARSEN
KLIMA-, NATUR- OG MILJØORDFØRER
LML@KONSERVATIVUNGDOM.DK

KONSERVATIV UNGDOMS ORDFØRERE 2026

MARIE NORDAHL SINDING-OLSEN
SOCIAL- OG SUNDHEDSORDFØRER
MSO@KONSERVATIVUNGDOM.DK

NICKLAS VERNE JENSEN
ØKONOMIORDFØRER
NVJ@KONSERVATIVUNGDOM.DK

OLAVUR FOSSA
KIRKE-, KULTUR- OG
INTEGRATIONSORDFØRER
OFO@KONSERVATIVUNGDOM.DK

Debatbootcamp

Oktober 2026

Skrevet af: Malthe Bregnhøj Nielsen, FU-ansvarlig for debatbootcamp

D. 2. oktober til d. 4. oktober 2026 afholdte Konservativ Ungdom årets debatbootcamp, hvor unge KU'ere fra hele landet mødtes i Konservativ Ungdoms traditionsrige sommerhus, Guldberghus, ved Kobæk Strand for at øve og styrke sine retoriske evner. Det var en weekend med politik og diskussioner i centrum, men hvor der også var plads til at skabe nye venskaber på tværs af KU's mange lokalforeninger.

Debatbootcampen er et årligt indslag i Konservativ Ungdoms kalender og en del af det faglige program, som Konservativ Ungdom tilbyder. For en del KU'ere er dette et højdepunkt i foreningsåret, fordi det er et af de få landsdækkende arrangementer, der giver tid og plads til retorisk fordybelse og ultimativt også er det arrangement, hvor KU's nye debattalenter springer frem. I modsætning til skolevalgsårene, hvor paneldebat er i centrum, var debatbootcampen i år bygget op om 1v1-debatformatet, som bruges til DM i Debat.

Årets debatbootcamp var ingen undtagelse. Deltagerne ankom sent fredag eftermiddag til Guldberghus, hvor de blev budt velkommen med aftensmad fra min forlovede, Emilia, der stod i køkkenet hele weekenden. På menuen var kylling i karry a la ristaffel, og herfra kunne deltagerne nyde hinandens selskab. Der blev joket og snakket på livet løs, inden det faglige program for weekenden for alvor blev skudt i gang. Fredagens eneste oplæg blev sat i gang umiddelbart efter aftensmad med den tidligere næstformand i Radikal Ungdom og vinder af DM i Debat 2025, Jakob Skyggebjerg, som bød op til en masse debatøvelser for deltagerne. Jakob var god til at skabe et trygt rum med plads til grin, og det var med til, at den gode stemning fra velkomsten satte sit præg på resten af aftenen. Efter oplægget var der indtil midnat fri leg, hvor deltagerne for alvor blev rystet sammen på tværs af lokalforeninger. En del gik dog i seng i god tid, da der dagen efter ventede en lang og lærerig dag.

En fremragende lørdag blev skudt i gang med morgenmad og en fortsat god stemning fra dagen forinden. Med ankomsten af de sidste deltagere kunne det faglige program for alvor begynde. Deltagerne blev delt op efter niveau og var umiddelbart sammen med andre KU'ere på et lignende retorisk niveau for alle lørdagens oplæg – dog med rig mulighed for at se hinanden til frokost og i pauserne. Begynderholdet startede dagen ud med et oplæg af Loui Femhøj, der gav en stærk introduktion til debat, og senere nød de oplæg af KU's egen finalist i DM i Debat 2025, Lucas Zukunft og tidligere landsformand for KU og nyvalgt Folketingsmedlem, Anders Storgaard, som hver især præsenterede dem for retoriske kneb, kropssprog og tricks til at imødekomme nervøsitet. For det øvede hold var der i stedet fokus på forskellige debatstile og tricks til at slå din modstandere, når vedkommende enten er for aggressiv eller for passiv. Deltagerne lærte at angribe og forsvare på gode måder. Fælles for holdene var dog, at de hver især sluttede lørdag eftermiddag med en lille debatturnering, hvor vinderen på begynderholdet var Kristian Ladefoged fra Århus KU, og vinderen på det øvede hold blev Mads Førgaard Poulsen fra Aalborg KU i debatter om henholdsvis støtte til LGBT-kunst og kultur og hjemsendelse af flygtninge med MENAPT-baggrund – mon sjællænderne og fynboerne får revanche til KU's store debatturnering senere på året?

Efter den lille debatturnering rundede jeg det faglige program af, og der blev åbnet op for den store fællesaften med lasagne og granatæblesalat og lidt øl til deltagerne. Stemningen var i top, og alle morede sig over de sjove ting, der var blevet sagt i løbet af dagens debatter. I løbet af aftenen lagde Forretningsudvalget op til en sjov quiz, og efterfølgende blev der skrålet og sunget sange fra KU's fantastiske sangbog. Med fantastisk stemning, masser af hygge og fællesskab samt et smil på alles læber lykkes det at stable en aften på benene, som de færreste vil glemme. Hen mod midnat blev de fleste trætte efter en lang dag, hvor folk gik i seng.

Søndag bød på morgenmad og et kort oplæg af et andet nyt Folketingsmedlem og tidligere landsformand for KU, Rune Kristensen. Dette oplæg markerede debatbootcampens afslutning, og deltagerne tog hjem ved middagstid søndag.
Debatbootcampen er et af foreningsårets største politiske begivenheder i Konservativ Ungdom, men det er meget mere end blot retorik og debat. Det er også et socialt arrangement, hvor nye som gamle KU'ere lærer hinanden at kende på tværs af lokalforeninger, fløje og kulturelle skel. Og ikke mindst er det et af de allerfedeste arrangementer i Konservativ Ungdom. Debatbootcampen er med til at holde den konservative fane højt – på tykt og tyndt – den udvikler stærke debattører, venskaber og fællesskaber, som mange tager med sig for livet. Det må vi ikke glemme, når debatbootcampen vender tilbage næste år i 2027.

Status fra Borgen

Christian Holst Vigilius medlem af Folketinget (Kons.)

Christian Holst Vigilius, født 23. juli 1998.
Folketingsmedlem for Det Konservative Folkeparti i Københavns Omegns Storkreds fra 24. marts 2026.
Tidl. landsformand for Konservativ Ungdom 2022-2025.

Kan du fortælle en lille smule om dig selv?
Jeg hedder Christian, er 28 år gammel og færdiguddannet kandidat i statskundskab fra Københavns Universitet. Jeg er netop blevet forlovet med Emilie, vokset op i Græsted, bor i Gentofte nu og valgt til Folketinget for København Omegns Storkreds. Jeg er vokset op i et kristent hjem, og det betød, at jeg altid har spekuleret over store, filosofiske spørgsmål om, hvordan livet hænger sammen, og da jeg gik i gymnasiet, fik jeg den politiske overbygning, eftersom jeg fandt ud, at ikke alle er opvokset med det samme værdisæt som jeg. Det gav mig lyst til at engagere mig politisk og stod med valget mellem VU og KU. Jeg syntes, at både VU og LAU manglede noget værdipolitisk, og derfor endte jeg i KU, og det har jeg næppe fortrudt siden.

Hvornår og hvorfor meldte du dig ind i KU?
Jeg kendte faktisk en fra min kirke, som anbefalede mig at melde mig ind i KU i København. Så det gjorde jeg. Starten af min KU-tid var egentligt kun præget af semiaktivitet, hvor jeg deltog en gang om måneden til arrangementer, men da jeg så kom ind i lokalforeningsbestyrelsen i KUK og senere blev næstformand, steg aktivitetsniveauet en del. Siden da blev jeg kirke-, kultur og integrationsordfører i KU, hvorefter der gik et år, og jeg endte i Forretningsudvalget. Min KU-tid kulminerede som landsformand, hvor jeg sad tre år, inden jeg nu endte i Folketinget.

Du blev valgt med 4.295 stemmer. Hvorfor tror du, at det lykkes?
Først og fremmest er det virkelig vigtigt at have et stærkt hold bag sig, og jeg synes, at vi kørte en helt fantastisk valgkamp i Gentofte med en god kampagneleder, kampagnechef og en fantastisk lokalforening. Selvfølgelig er Gentofte en god kreds for Det Konservative Folkeparti, men omvendt er det også første gang, at jeg stillede op. Der var et stort arbejde i, at folk skulle lære mig at kende, så vi førte en massiv valgkamp med 7.500 plakater og masser af uddelinger døgnet rundt. Vi var mange i kampagneholdet, der var godt smadrede bagefter, men vi gav den en over armen, og det lykkes. Helt grundlæggende var det jo bare at skabe en god politisk platform og så lægge en enormt kampagneindsats. Derudover betød det også noget, at der var et stort rush og godt humør hele valgkampen igennem for at holde humøret oppe. Det betød både noget for mig og folk i Gentofte KU – det var i sandhed en fællesskabsindsats.

Hvordan reagerede du på dit fantastiske valgresultat?
Det var en vild følelse, men forinden på valgaftenen var det utroligt antiklimatisk. Vi havde det faktisk slet ikke sådan, at vi var sikre på, at den var hjemme – tværtimod var vi virkelig spændte på at se personvalgene efterfølgende. Vi syntes, at vi havde ført en god valgkamp og gjort, hvad vi kunne.

Da de personlige valgresultater kom ind dagen efter, var det en sand glædesfølelse. Det var faktisk meningen, at vi skulle tage plakater ned med det samme, men på et tidspunkt blev det så spændende, at vi måtte sætte os i stuen og følge med i de personlige valg. Da det endelig blev en realitet, ringede jeg til min familie med den mest surrealistiske og euforiske følelse, som jeg spiste en god frokost med for at fejre resultatet – Herefter kom de resterende plakater ned.

Er du tilfreds med dine ordførerskaber?
Jeg er rigtigt godt tilfreds. Der kan ikke være meget tvivl om, at det er værdipolitikken og værdikampen, jeg brænder for, og jeg tror, at udlændingepolitikken bliver en af de vigtigste kampe i den her regeringsperiode. Derudover har jeg fået beskæftigelsespolitikken, som er et lidt bredere felt. Det handler om, hvordan vi sikrer, at flest mulige kommer i arbejde, og så er der netop et overlap med udlændingeområdet, fordi vi stadig har store problemer med udlændinge fra MENAPT-landene, som står uden for arbejdsmarkedet.

Der kommer også en del på beskæftigelse vedrørende pension. Jeg er overordnet set meget tilfreds med kombinationen af noget værdipolitisk og så det fordelingspolitiske – især når der er stå vigtigt et overlap.

Du havde din første tale på talerstolen i Folketingssalen om St. Bededag. Kan du sætte et par ord på den oplevelse?
Absolut. Jeg holdt faktisk to taler den dag. Den anden tale handlede om, at man skulle oprette en kursusordning for boligejere til at nedtage asbesttage. Det er naturligvis også en vigtig sag, men i løbet af denne var jeg ret glad for, at St. Bededag var det emne, som min første tale i Folketingssalen handlede om. Det var en fantastisk oplevelse, og jeg forberedte mig også en del. Det gik, som det skulle, og igen var det meget surrealistisk. Det mindede lidt om at stå på landets allerfineste talerstol, nemlig til KU's landsråd, og her havde jeg jo noget erfaring fra, så det kunne jeg snildt bruge til talen. Ellers havde Helle Bonnesen og Mette Abildgaard være gode til at sørge for, at der var en printet og indrammet udgave af dagens dagsorden, og så kom flere af de erfarne folketingspolitikere hen og lagde nogle mønter derned. Et sjovt moment fra min tale var, at jeg kom med en lille stikpille til Radikale Venstre og Zenia Stampe, og der fik jeg øje på to tidligere landsformænd fra Radikal Ungdom, som jeg ikke kunne lade være med at sende et kækt smil til.

Efterfølgende tog Thomas Monberg fra Socialdemokratiet ordet og stillede et meget mærkeligt kritisk spørgsmål om kartoffelkuren under Poul Schlüter, hvortil jeg svarede meget fornuftigt, at det naturligvis var godt, at man dengang fik rettet op på dansk økonomi med en god konservativ ved roret.

Tror du, at det kan lykkes dig at skille dig ud som konservativ udlændingeordfører sammenlignet med de andre ordførere hos de borgerlige partier på området?
Der er ingen tvivl om, at det er en udfordring. Man må bare huske på, at Det Konservative Folkeparti er et parti, der står et andet sted end eksempelvis Dansk Folkeparti, da vi ønsker at give nogle mere holistiske og nuancerede svar på vores samfundsudfordringer. Men det er også klart, at jeg ønsker, at Konservative skal have vores egen særskilte position i debatten, og det har jeg også arbejdet på i løbet af sommerferien. Vi er et parti, der ønsker at gøre tingene grundigt og gennemarbejdet. Jeg ser det som en styrke, at vi måske tænker lidt mere langsigtet.

Hvilke sager rør sig specielt på de politiske områder, som du interesserer dig for lige nu?
På indfødsretsområdet har vi netop haft sagen om de 2000 statsborgerskaber, som regeringen vil tildele. Det hele tapper ind i debatten om, hvorvidt man kan lave screenings på folk, og jeg glæder mig meget til at se, hvad arbejdsgruppen finder frem til her. På det udlændingepolitiske område skal der forhandles om udvisningsreformen, som regeringen gerne vil gennemføre. Og så er der nogle af de løbende sager om social kontrol, bønnekald i det offentlige rum og kønsopdelt svømning.

Endelig er der beskæftigelsesreformen på beskæftigelsesområdet, som er ved at blive implementeret. Det glæder jeg mig til at følge. Vi er også en del af den aftale, der skal gennemgå førtidspensionssystemet, fordi vi er en vis formodning om, at der nogle gange tilkendes førtidspension uden, at det er berettiget – og der er en stor overvægt af folk med ikke-vestlig baggrund, som er havnet på førtidspension. Der er også sager vedrørende erhvervsuddannelser. Så der er en masse at give sig i kast med. For mig er det vigtigt, at partiet har en selvstændig position, fordi jeg tror på, at vi kan komme med de selvstændige løsninger på nogle af udfordringer, vi står over for som samfund.

Hvis du havde et godt råd til unge KU'ere, der vil gøre karriere som folkevalgt politiker på Borgen en dag, hvilket råd ville det så være?
Forbliv i sporet, arbejd hårdt og bliv ved at engager dig i KU. Sørg for at hjælpe dine venner, der stiller op til valg og engager dig i valgkampe. Og sug alt det ind, du kan lære i KU – jeg kunne ikke være, hvor jeg var, hvis ikke det havde været for KU. Det er jo netop det, der var med til at bære mig igennem den første tale. Nogle finder deres bedste venner i KU, og det er guld værd i alle aspekter af livet.

Europa er ved at tabe Afrika til Kina

Af William Witt fhv. klima-, Miljø- og Naturordfører

For nogle måneder siden sad jeg foran min computer i Danmark og talte med unge klimaaktivister flere tusinde kilometer væk i Kenya. Jeg var blevet inviteret til at deltage i et online klimaseminar om klimapolitik, grøn omstilling, plastikgenanvendelse og om, hvordan europæiske erfaringer kan bruges af unge og lokale bevægelser i Afrika. Jeg var inviteret for at fortælle dem noget, men noget af det mest interessante endte med at være det, de fortalte mig.

En af deltagerne fortalte om plastikaffald i Kenya. Om flasker og andet affald, der ikke bliver genanvendt, og som mange steder ender på jorden, i naturen og langs vejene. Han fortalte om områder fyldt med skrald og plastikaffald, fordi den nødvendige infrastruktur til indsamling og genanvendelse ganske enkelt ikke er tilstrækkelig.

Det satte nogle ting i perspektiv. For mens vi i Europa diskuterer den næste procentvise reduktion af CO2-udledningen og stadig mere detaljeret klimaregulering, mangler dele af Afrika noget så basalt som ordentlig affaldshåndtering, stabil energi og moderne infrastruktur. Det burde interessere os konservative langt mere, end det gør i dag. Ikke kun på grund af klimaet, men fordi Afrika bliver et af de vigtigste kontinenter i dette århundredes geopolitiske magtkamp.
I årtier har Europas svar på Afrikas problemer i høj grad været udviklingsbistand. Vi sender milliarder sydpå med gode intentioner og håber, at pengene skaber udvikling. Bistand kan selvfølgelig gøre en reel forskel, men i lande præget af korruption og svage institutioner kan vi ikke bilde os selv ind, at endnu en check automatisk skaber den langsigtede udvikling, vi ønsker. En check er ikke en udviklingsstrategi.

Mens Europa har diskuteret størrelsen på bistandsbudgetterne, har Kina haft en anderledes strategisk tilgang. Kineserne bygger. De investerer i havne, jernbaner, veje, energiforsyning, miner og anden infrastruktur. Ikke fordi det kinesiske kommunistparti pludselig har fået et humanitært hjerte, men fordi Beijing har forstået noget, som Europa tilsyneladende har glemt. Afrika kommer til at spille en enorm rolle i det 21. århundrede.

Kontinentets befolkning vokser kraftigt, og hundredvis af millioner af unge afrikanere vil i de kommende årtier træde ind på arbejdsmarkedet og blive både producenter, vælgere og forbrugere. Samtidig råder Afrika over enorme forekomster af kobolt, kobber, lithium, mangan og andre kritiske mineraler, som er nødvendige for batterier, energiteknologi og moderne industri. Hertil kommer kontinentets strategiske placering omkring nogle af verdens vigtigste handelsruter.

Den stormagt, der opbygger de stærkeste økonomiske og politiske forbindelser til Afrika i dag, kan derfor stå med en enorm fordel i morgen. Kina har forstået det. Europa risikerer at opdage det for sent.
Derfor mener jeg også, at vi skal ændre hele vores måde at tænke udviklingspolitik på. Afrika skal ikke være Europas permanente bistandsprojekt. Afrika skal være Europas partner. Vi skal holde op med kun at spørge, hvor meget Europa skal give Afrika, og begynde at spørge, hvad Europa og Afrika kan bygge sammen.

Når unge kenyanere fortæller, at plastikaffald ender i naturen, bør vores svar være investeringer i affaldshåndtering, genanvendelsesanlæg og virksomheder, der kan gøre affald til en økonomisk ressource.

Når afrikanske lande mangler stabil energi, bør europæiske virksomheder være med til at bygge energiinfrastrukturen. Og når Afrika råder over mineraler, som europæisk industri får desperat brug for, skal vi indgå langsigtede partnerskaber, hvor mineralerne udvindes ansvarligt, og hvor investeringerne samtidig skaber arbejdspladser og økonomisk udvikling lokalt. Det er ikke velgørenhed. Det er interessepolitik.

D. 29. august var jeg på Christiansborg sammen med Konservativ Ungdoms Klima-, Miljø- og Naturudvalg. Her talte jeg med Det Konservative Folkepartis klima-, energi- og forsyningsordfører Anders Storgaard om netop Europas position i den globale grønne konkurrence. Jeg rejste min bekymring for, at Europa sakker bagud i investeringerne i Afrika, og at konsekvenserne på længere sigt kan blive enorme. Det var en bekymring, han tydeligt delte.
Vi talte også om et af de største paradokser i europæisk klimapolitik. Europa ønsker at være verdens grønne foregangskontinent, samtidig med at vi på centrale områder har gjort os dybt afhængige af Kina og kinesiske forsyningskæder. Vi vil elektrificere vores samfund, opstille solceller og bruge enorme summer på den grønne omstilling, men en stor del af den industrielle kapacitet og de nødvendige værdikæder befinder sig uden for Europa. Det er ikke strategisk autonomi. Det er strategisk naivitet.

Vi begik i årtier den fejl at gøre os afhængige af billig russisk energi. Da Rusland invaderede Ukraine, blev prisen for den naivitet pludselig meget tydelig. Vi bør ikke gentage den samme fejl med Kina. Et Europa, der ikke selv kan udvikle og producere en tilstrækkelig del af den teknologi, som vores energisystem og industri er afhængige af, har placeret en del af sin egen fremtid i hænderne på andre.

Derfor skal vi konservative også turde tale anderledes om klima. Grøn politik handler ikke kun om afgifter, CO2-mål og regulering fra Bruxelles. Klimapolitik er også sikkerhedspolitik, industripolitik og udenrigspolitik. Det handler om, hvem der producerer fremtidens batterier og energiteknologi, hvem der kontrollerer forsyningen af kritiske mineraler, hvem der bygger infrastrukturen i verdens hurtigst voksende lande, og hvem disse lande i sidste ende knytter sig økonomisk og politisk til.

Europa skal naturligvis ikke kopiere den kinesiske model. Vi skal tilbyde noget bedre. Europæiske investeringer bør bygge på gennemsigtighed, ordentlige arbejdsforhold, ansvarlig råstofudvinding og partnerskaber, der også skaber velstand i de afrikanske lande. Men vi skal samtidig holde op med at være bange for at sige, at Europa har egne interesser. Vi har brug for kritiske mineraler, nye markeder, sikre forsyningskæder og stærke internationale partnere.

Afrika har brug for investeringer, teknologi, arbejdspladser, energi og infrastruktur. De interesser kan sagtens mødes.
Hvis Europa skal vinde denne kamp, kræver det dog mere end kritik af Kina og flotte hensigtserklæringer fra Bruxelles. Vi har brug for en grundlæggende ny måde at tænke udviklingspolitik på.

Mit forslag er, at EU opretter en stor fælles europæisk udviklings- og investeringspulje målrettet Afrika. I stedet for at 27 medlemslande hver især spreder udviklingsmidler ud over forskellige projekter, bør en langt større del af vores indsats samles, så Europa kan investere med en styrke, der faktisk kan mærkes. Man kunne eksempelvis forestille sig, at medlemslandene over tid forpligtede en andel svarende til 0,5 procent af BNP, og på længere sigt måske endnu mere, til en fælles europæisk indsats. Det afgørende for mig er imidlertid ikke det præcise procenttal. Det afgørende er princippet.
Pengene skal ikke bare ende som endnu en check til en regering. De skal bruges til at bygge noget.

EU kunne gennemføre europæiske udbudsrunder, hvor private virksomheder konkurrerer om at løse konkrete udviklingsopgaver. Det kunne være genanvendelsesanlæg i Kenya, energiinfrastruktur i Tanzania, vandforsyning, jernbaner og havne eller ansvarlig udvinding og lokal forarbejdning af kritiske mineraler.

EU leverer en del af kapitalen, mens private virksomheder og investorer selv skal have penge på spil. Til gengæld får Afrika reel infrastruktur, arbejdspladser og teknologi, mens europæiske virksomheder får adgang til nye markeder og mulighed for at vokse på et kontinent, der kommer til at fylde stadig mere i verdensøkonomien.

Det bør samtidig være et krav, at projekterne så vidt muligt involverer lokale virksomheder, uddanner lokal arbejdskraft og skaber værdier i de lande, hvor investeringerne foretages. Målet må ikke være at tage ressourcerne og rejse hjem igen. Målet skal være at gøre europæiske og afrikanske interesser afhængige af hinandens succes. Pengene skal følge resultaterne. Et projekt skal ikke modtage hele finansieringen på forhånd. Midlerne kan frigives i takt med, at bestemte milepæle bliver opfyldt, mens uafhængig revision og fuld gennemsigtighed skal gøre det langt vanskeligere for pengene at forsvinde i korruption. Det vil ikke kunne fjerne korruption fra Afrika, men det vil give europæiske skatteydere langt bedre mulighed for at se, hvad deres penge faktisk har finansieret.
En jernbane kan ses. Et kraftværk kan måles. Et genanvendelsesanlæg kan kontrolleres.
Det er selvfølgelig en langt mere offensiv anvendelse af europæiske midler, end vi er vant til. Men måske er det netop problemet.

Der bliver i disse år med god grund stillet spørgsmål ved, om Europa overhovedet kan følge med. USA har kapitalmarkederne og verdens største teknologivirksomheder. Kina har opbygget enorme industrielle værdikæder og investerer strategisk i resten af verden. Imens bruger vi europæere alt for meget energi på at regulere den økonomi, vi allerede har, og for lidt på at skabe den økonomi, vi skal leve af om 30 år.

Et stort europæisk-afrikansk investeringsprogram kunne være en del af svaret. Ikke som endnu et bureaukratisk EU-program med tusindvis af sider regler, men som et instrument til at mobilisere europæisk kapital, forskning og virksomheder. Hver offentlig euro skal så vidt muligt trække private investeringer med sig. Europa skal ikke forsøge at slå Kina ved at kopiere den kinesiske statsøkonomiske model. Vi skal slå dem ved at bruge det, Europa burde være bedst til, private virksomheder, innovation, konkurrence, forskning og langsigtede partnerskaber.

Det kræver også, at vi tør erkende, at udviklingspolitik ikke kun handler om altruisme. Hvis europæiske investeringer både kan skabe rent drikkevand eller affaldshåndtering i Afrika og samtidig styrke en europæisk virksomhed, er det ikke et problem.

Hvis investeringer i afrikansk minedrift både kan skabe lokale arbejdspladser og mindske Europas afhængighed af kinesiske forsyningskæder, er det ikke et problem.

Det er netop sådan et godt partnerskab bør fungere. Begge sider skal have noget ud af det.

For alternativet er ikke, at Afrika står stille og venter på Europa. Alternativet er, at andre træder til.

Kina har allerede forstået, at økonomiske forbindelser også skaber politiske forbindelser. Den havn, du finansierer i dag, kan skabe en strategisk partner i morgen. Den jernbane, du bygger i dag, kan forme handelsstrømmene i årtier. Den virksomhed, der leverer et lands energiteknologi, kan blive en del af landets økonomiske fundament.

Derfor handler det her i sidste ende også om, hvilket Europa vi ønsker.

Jeg ønsker ikke et Europa, der står med bistandschecken i hånden og ser på, mens Beijing bygger fremtiden. Jeg ønsker et Europa, der igen tør tænke stort. Et Europa, der investerer, forsker, konkurrerer og bygger. Et Europa, der kan gå til de afrikanske lande og tilbyde et reelt alternativ til Kina, ikke som herre og undersåt, ikke som donor og modtager, men som to kontinenter med fælles interesser.

For mig blev samtalen med de unge kenyanere derfor mere end bare et klimaseminar. Den blev et konkret billede på den udfordring, Europa står overfor. På den ene side et ungt kontinent med enorme naturressourcer, store udfordringer og et kolossalt potentiale. På den anden side et Europa, der skal beslutte, om vi vil være med til at forme denne udvikling, eller om vi vil overlade initiativet til Kina.
Afrika skal ikke være Europas permanente bistandsprojekt. Afrika skal være Europas partner.

For alternativet er ikke, at Afrika står stille og venter på os. Kina investerer allerede, bygger allerede og knytter allerede økonomiske og politiske bånd, som kan komme til at forme resten af dette århundrede. Den havn, der finansieres i dag, den jernbane, der bygges i morgen, og den energiinfrastruktur, der etableres i de kommende år, kan være med til at afgøre, hvem Afrika handler med, samarbejder med og orienterer sig imod årtier ud i fremtiden.

Europa kan vælge at stå på sidelinjen med bistandschecken i hånden, mens Kina bygger havnen, jernbanen, minen og kraftværket. Eller vi kan beslutte os for igen at blive et kontinent, der investerer, opfinder, producerer og bygger. Kampen om Afrikas fremtid er allerede begyndt. Hvis EU stadig skal være en global magtfaktor om 50 år, har vi ikke råd til at tabe den.

Jeg ved godt, hvilken vej jeg mener, at vi konservative bør vælge.

Velkommen til medlemsbladets helt egen bogklub.

Formålet med denne sektion er at give læseren indsigt i en række litterære værker, og for at give inspiration til bogreolen. I hver udgave af medlemsbladet vil du kunne gå på opdagelse i sektionen 'Bogklubben', som vil komme med anmeldelser af bøger læst og anbefalet af KUs medlemmer.

BOGKLUBBEN

Skrevet af Mette Lee Odefey

Den Fremmede (1942)

Med Albert Camus' klassiker tilbage på det store lærred er der god grund til at genbesøge en af det 20. århundredes mest besynderlige romaner. En fortælling om menneskets behov for mening og om, hvad der sker, når man holder op med at forvente, at tilværelsen skal kunne forklare sig.

Der er meget, man kan tilgive et menneske. Men tilsyneladende ikke, at det undlader at græde ved sin mors begravelse. I Albert Camus' Den fremmede fra 1942 bliver denne forsømmelse næsten lige så alvorlig som det mord, hovedpersonen senere begår. Anklagemyndigheden har ganske vist et menneskeliv at beskæftige sig med, men god begravelsesetikette skal man åbenbart heller ikke undervurdere.

Meursault lever i det franske Algeriet, hvor dagene driver forbi mellem sol, cigaretter og havets kølighed. Da hans mor dør, fortsætter han tilværelsen uden synderlig eftertanke. Han indleder et forhold til Marie og lader sig siden trække ind i naboen Raymonds brutale affærer. På en strand skyder han en arabisk mand, først én gang og siden fire gange mere. Solen brænder, luften står stille, og mordet beskrives næsten som en beklagelig meteorologisk hændelse. Solen får karakter af medgerningsmand, mens den dræbte mand knap nok får lov at være menneske. Det er fristende at afskrive Meursault som et menneske uden følelser, men det ville være at gøre det for let for sig selv. Han mærker livet, måske endda mere umiddelbart end de fleste. Havets kølighed, solens varme og kroppens begær er virkelige for ham på en måde, som moralske principper og religiøse forestillinger sjældent bliver det. Han nyder Maries selskab, men ser ingen grund til at erklære sin kærlighed, når han ikke ved, om han elsker hende. Han er heller ikke interesseret i at foregive en sorg, han ikke føler. Der er noget befriende ved hans ligefremhed, selv om man næppe ville ønske sig ham som selskab ved enhver familiebegivenhed.

Meursaults ærlighed har en vis værdighed. Han nægter at pynte på sine følelser for at blive accepteret, og i et samfund, hvor anstændighed undertiden synes at handle om at kende de rette replikker, er det ikke nogen ringe bedrift. Men oprigtighed er ikke nødvendigvis det samme som sandhed, og sandhed er ikke nødvendigvis det samme som godhed. Det bliver tydeligt i hans forhold til Raymond, som behandler sin elskerinde brutalt. Meursault hjælper ham uden større betænkeligheder og synes ikke at mene, at det angår ham, hvem der har ret eller uret. Men den, der nægter at skelne mellem godt og ondt, undgår ikke nødvendigvis at vælge side. Han risikerer bare at gøre det uden at opdage det. Samvittigheden er trods alt mere end et spørgsmål om dagsformen.

Romanens måske mest afslørende øjeblikke udspiller sig under retssagen. Her bliver Meursaults manglende sorg gjort til et tegn på hans umenneskelighed. At han drak kaffe ved moderens begravelse, ikke græd og kort efter indledte et forhold til Marie, kommer til at fylde forbavsende meget i en sag, der trods alt handler om mord. Camus udstiller et samfund, hvor moral let bliver et spørgsmål om at opføre sig, som man bør. Tårer tæller tilsyneladende mere end motiver, og den dræbte araber får end ikke et navn. Retfærdigheden har åbenbart også sine selskabelige præferencer. Samtidig er offerets navnløshed en ubehagelig påmindelse om romanens koloniale baggrund.

Meursaults følelser og mangel på samme undersøges grundigt, mens den mand, han har dræbt, stort set forbliver en fremmed for både fortællingen og læseren. Camus har ret i, at man ikke nødvendigvis bliver et bedre menneske af at fremvise de forventede følelser. Men kritikken af hykleriet kan også drives for langt. At nogle mennesker græder af pligt, betyder ikke, at sorgens ritualer er værdiløse. Traditioner kan ganske vist blive stive og tomme, men de kan også minde os om, at vi har forpligtelser over for andre, uanset om vi føler særlig meget for dem i øjeblikket. Det er ikke sikkert, at et menneske bliver mere oprigtigt af at følge en bestemt skik, men det følger heller ikke, at alle skikke er meningsløse. Man afskaffer trods alt ikke fødselsdagshilsner, bare fordi halvdelen kun husker dem takket være Facebook.

Camus skriver med en næsten kirurgisk kølighed. Sætningerne er korte og nøgterne, og selv de mest dramatiske begivenheder fortælles uden større følelsesudbrud. Det giver romanen en mærkelig uro. Som læser leder man hele tiden efter de forklaringer og reaktioner, man er vant til at møde, men Camus lader dem udeblive. Meursault fortæller om sin mors død med omtrent samme ligefremhed, som når han beskriver en svømmetur. Det kan virke både komisk og foruroligende, undertiden på samme tid. Under den rolige overflade fornemmer man hele tiden noget, der ikke helt lader sig forklare. Her nærmer vi os det, Camus kalder det absurde: sammenstødet mellem menneskets behov for mening og en verden, der ikke nødvendigvis har nogen forklaring parat.

Vi vil gerne vide, hvorfor tingene sker, hvad livet skal bruges til, og om der findes en større sammenhæng. Verden viser sig imidlertid ikke særlig meddelsom. Det betyder ikke nødvendigvis, at livet er uden mening, men at vores behov for et endeligt svar ikke er nogen garanti for, at vi får et. Tilværelsen har ikke lovet os en brugsanvisning, selv om vi opfører os, som om den burde være fulgt med.

Meursault er dog ikke helt den samme ved romanens slutning som ved dens begyndelse. Hvor han tidligere lod dagene komme og gå uden at tænke synderligt over dem, tvinger dødsdommen ham til at forholde sig til sit eget liv. Han kan ikke længere nøjes med at nyde solen og havet eller lade andre træffe beslutningerne. Først da han skal miste tilværelsen, begynder han for alvor at tænke over, hvad den betyder for ham. Det er en temmelig besværlig vej til selvindsigt, men Camus har næppe været interesseret i at skrive en selvhjælpsbog. I opgøret med fængselspræsten bliver romanens filosofiske spørgsmål særligt tydelige. Meursault nægter at tage imod en religiøs trøst, han ikke tror på. Han vil hellere leve med usikkerheden end foregive en overbevisning for at få det bedre. Den holdning er vanskelig ikke at respektere. Alligevel er der grund til at være en smule skeptisk. At en overbevisning tilbyder trøst, gør den ikke nødvendigvis usand, ligesom verdens tavshed ikke i sig selv beviser, at der intet svar findes. Meursault har al mulig ret til at afvise præstens forklaringer, men hans afvisning afgør ikke spørgsmålet om, hvorvidt de er sande. Det er trods alt to forskellige ting.

Til sidst finder Meursault en form for fred med verdens ligegyldighed. Han holder op med at kræve en større forklaring på sin tilværelse og accepterer, at livet kan leves uden nogen endelig begrundelse. Det er en frihed, der har sin egen tiltrækningskraft, især i en verden, hvor mennesker bruger betydelige kræfter på at bekymre sig om forhold, de alligevel ikke kan ændre. Men man kan også spørge, om det virkelig gør mennesket friere at sænke sine forventninger til tilværelsen. Nok kan man kaste kompasset over bord, men havet bliver ikke mindre dybt af den grund. Her er det dog vigtigt at skelne mellem Meursault og Camus. Hovedpersonens moralske passivitet er ikke nødvendigvis forfatterens ideal. Camus beskæftigede sig også indgående med solidaritet og menneskeligt ansvar, og det ville være en noget forhastet læsning at gøre Meursault til forbillede for hele hans filosofi. Netop derfor er romanen interessant. Den viser, at ærlighed kan være en dyd uden dermed at være tilstrækkelig. Meursault nægter at lyve om sine følelser, hvilket er beundringsværdigt nok, men han udviser samtidig en påfaldende ligegyldighed over for andre menneskers lidelser. Man kan godt tale sandt og stadig opføre sig elendigt.

Fortsætter på næste side →

Den fremmede er en af de bøger, der bør læses, fordi den gør det vanskeligt at være helt tilfreds med sine egne overbevisninger. Camus viser, hvor let anstændighed kan blive til et spørgsmål om manerer, og hvor hurtigt vi dømmer andre for ikke at føle det, vi forventer af dem. Men romanen rejser også spørgsmålet om, hvad der skal træde i stedet for de normer, vi kritiserer. Meursaults kompromisløse ærlighed er på mange måder sympatisk, men den er et temmelig spinkelt grundlag for et menneskes forhold til andre.

Jeg kan derfor varmt anbefale romanen. Den er kort, sprogligt fremragende og filosofisk langt mere besværlig, end dens beskedne omfang antyder. Camus giver ingen lette svar, og det er måske meget godt. Dem er der som regel nok af i forvejen. Til gengæld efterlader han læseren med en ubehagelig mistanke om, at hverken samfundets pæne facader eller individets ubetingede frihed kan bære et menneskeliv alene.

Meursault finder ro i, at verden ikke skylder ham nogen mening. Læseren kan passende overveje, om det måske snarere er mennesket, der skylder verden noget.

Albert Camus (1913 - 1960)

Fransk-algerisk forfatter, filosof og journalist, som vandt Nobelprisen i litteratur i 1957.

I sin prosa, dramatik og essayistik undersøger Albert Camus eksistentialismens grundlæggende spørgsmål: Hvordan forholder mennesket sig til tilværelsens meningsløshed og absurditet.

Hans mest kendte værker er 'Den fremmede' (L'Étranger, 1942) og 'Pesten' (La Peste, 1947). Han anses for at være en af de mest indflydelsesrige tænkere i det 20. århundrede.

Eventyret om vores samtids skæbne

Essay af Silas Ipsen

Der var engang en lille dreng i det 19. århundrede, som sad med sin fader ved pejsen. Her fik han livligt fortalt de Holbergske komedier som historier. Disse historier var jo som sådan oprindeligt teaterstykker, men det gjorde måske ikke spor for sådan en fantasifuld lille dreng. Historierne formåede at vække en helt særlig gnist i den lille dreng, som senere skulle blive særligt kendetegnende for danskerens selvopfattelse.

Men den lille drengs fader måtte med rette drage i krig for sit fædreland i året 1813. Da drengen nu atter ikke kunne få fortalt historierne af faderen, endte han i stedet med at finde selvsamme store glæde ved den blødeste siddeplads i Odense teater. Måske var det her, ved disse skuespil, at tankerne om faderens død i krigen, kunne svinde hen i fantasiens forunderlige verden. Efter faderens død, var den enlige moder intet mindre end meget fattig. Her startede dette fantastiske livs eventyr, med denne lille drengs eskapisme fra de sultne, kolde nætter ved hjemmet i Odense til de fantastiske tankers egne.

Denne lille dreng var H. C. Andersen, og i vores samtid er han stadig lige så relevant, som han dengang voksede op og blev. For før vi nogensinde ville skulle komme til at kende til den kunstige intelligens, skrev vores national forfatter et eventyr, som har fortalt os svaret på mange af de spørgsmål som samtiden forlanger.

H. C. Andersens eventyr ”Nattergalen” – såfremt du ikke har læst eventyret, anbefaler jeg dig at læse det og atter vende tilbage hertil – for det er historien om en kejser, der lærer nattergalens skønne fuglesang at kende. Da kejseren hører denne nattergalens sang, bliver han sanseligt fortryllet af sangens klang. I hans lidenskabelige trang søger han ivrigt efter at høre denne euforiske harmoni igen, men formår ikke at lykkedes i at finde nattergalen igen. Derfor vælger han at få skabt en ”mekanisk- og følelsesløs nattergal”. Der er går da heller ikke længe før kejseren finder ud af, at denne kunstige nattergal ikke kan forføre hans høresans med selvsamme skønne klang, som den naturlige nattergal sandelig kunne.

Er det ikke ligeledes med kunstig intelligens og dens kunstige kunst (Jeg tænker meget bredt med kunstbegrebet: alt fra arkitektur, en klassisk symfoni til et romantisk maleri), at den altid vil stå på skuldrene af den menneskelige kunst? Nogen vil måske påpege at dens kunst dog alligevel er en tidligere uset kunst, og derfor også en original kunst. Dette er blot ikke sandt. Idet dens skabelser blot er en observation af den selv, og dens selv står på menneskets skuldre, fra indlæringen af alle forhenværende menneskelige skabelser.

Menneskets legeme er det som aktivt skaber, men skabelsens proaktive ophav opstår i sjælen – sjælen har den kunstige intelligens ikke. Platon skrev således, at legemet blot er en begrænsning for sjælens vilje. For nogle gange bryder sjælen med legemet og udvider vores forestilling om de kunstneriske barrierer – menneskesjælen skaber nye begyndelser; leder til nye bevægelser.

Og vi kunne da optimere den kunstige intelligens, og mon ikke den fremtidigt vil udvikle tæt på identiske simulationer af menneskelige følelser? Selv hvis den gør, og vi som resultat af dette overlader skabelsen af kunst til det kunstige, så vil vi forglemme evnen til at skabe. Et algoritmisk baseret samfund hvor sjælen har glemt at skabe, vil sandsynligvis netop ikke have den samme skønne klang – ligesom nattergalen. Den kunstige intelligens vil blot være en gold imitation af det menneskelige, som algoritmiske kloner af os gudskabte naturligt følsomme menneskers stræben efter det sande, sanselige og skønne i eksistensen. Misforstå ikke min holdning til kunstig intelligens: kunstig intelligens kan da også meget effektivt lave matematiske beregninger, skabe systematiseret logistik eller transskribere et møde. Dette gør den allerede langt bedre og hurtigere end mennesket nogensinde vil kunne. Det synes da heller ingen i vores samtid at beklage.

Dog synes der at være opstået en organisk opstået diskurs af negativ karakter, som udtrykker et bredt anerkendt fælles had overfor det kunstigt skabte i langt de fleste aspekter af kunst og kultur; bid da mærke i det hyppigt anvendte ord: ”AI-slop”.

Det står klart at vi er ved et paradigmeskifte i til- eller fravalget af menneskeligt *ingenium* (naturlig åndsgave for autentisk genialitet samt original opfindsomhed), hvor vi kan vælge at udlicitere den – og derved glemme den – til kunstig intelligens. Eller vi kan retsmæssigt træde ind, der hvor det ikke giver mening at anvende den kunstige intelligens - herunder i kunsten og kulturen. Måske er dette en af de vigtigste konservative dyder i vores samtid, at kæmpe for at skulle konservere det særlige hos det sjælelige, og ikke overlade kunsten til det kunstige. Vi kunne kalde denne dyd for menneskelig exceptionalisme: hvorved vi bevidst centrere vores velvilje ved det menneskelige ophav i kunst og kultur, og dermed forkaster det kunstigt skabte.

Meget kan ende med at gå galt i dette paradigmeskifte. Så lad os ikke tillade denne grå algoritme følelsesløst at beregne menneskets skæbne, lad os i stedet begynde ny-renæssancen med en dyd der vogter menneskesjælens *ingenium*, til at forsætte i sin stræben på at bryde igennem vores barrierer.

Lad det derfor være vores generations opgave, at virke som sjælens skjold mod det kunstige.

Hvem taler? – refleksioner om agens og åndelig oprustning i et teologisk og politisk konservativt perspektiv

Af cand.theol. Christian Hildebrandt, sognepræst i Langebæk Pastorat og fhv. forretningsudvalgsmedlem i Konservativ Ungdom

I disse tider skrives og tales der meget om kristendommen, ikke mindst i politiske kredse. For mange politikere er kristendommen blevet en del af et politisk spil: En slags brik, som politikere, i særdeleshed fra højrefløjen (dog er markante skikkelser på venstrefløjen også begyndt at tale om kristendommen som et positivt historisk fænomen for Vesten), bruger til at fremme deres tanker om en såkaldt åndelig oprustning i Danmark. Mest markant blandt disse er statsminister Mette Frederiksen. Kristeligt Dagblad kunne i en reportage fra den 9. april 2025 skrive om statsministerens adskillige udtalelser om folkekirken og kristendommens rolle i den åndelige oprustning, som Frederiksen mener, der skal til, for at danskerne kan stå stærkt imod de såkaldte onde kræfter i verden.

Før vi dissekerer den politiske tale om kristendommen og den åndelige oprustning, må vi først tage en nødvendig omvej omkring åndelighed i det hele taget: Hvad vil Ånd egentlig sige? Teologisk set må vi starte ved begyndelsernes begyndelse, nemlig ved Bibelens skabelsesberetning. I den beskrives Ånd først og fremmest som Guds. Ånd er det skabende Ord, som Gud taler ind i verden, og ud af det Ord kommer lys. Lyset er udgangspunktet for alt liv, idet det giver varme og energi til al fysik i verden.

Men udover det konstituerer lys tid og rum i sig selv: At vi går fra mørke til lys og tilbage til mørket, kalder vi et døgn. Lysets kommen til verden skaber i sig selv muligheden, for at tiden går: I nattens mulm og mørke frembryder lyset morgendagen. Ånd i en bibelsk kontekst er ikke sammenhørighed eller god moral, nej, det er selve Guds konstitution af den virkelige, fysiske verden og ikke bare en følelse blandt mennesker. Ånd er virkeligheden, og kun én kan betvinge denne Ånd, og det er Gud, fordi Ånd i sig selv er Gud.

Man kan spørge sig selv, hvordan ovenstående forsøg på at beskrive Ånd som en såkaldt Spiritus Creator (Skaberånd) skal gå i klinge med statsministerens og andres forsøg på at bruge den i en politisk kontekst. Her underforstås, at Frederiksen og deslige tager ejerskab over kristendommen. De tror, at de kan bruge kristendommen og kommandere den til at fremme en oprustning af nogle særlige værdier. Men kristendommen er ikke vores: Kristendommen er Guds tale til os. Ingen kristendom, ingen Ånd findes, hvis ikke Gud vil det.

Fortsætter på næste side →

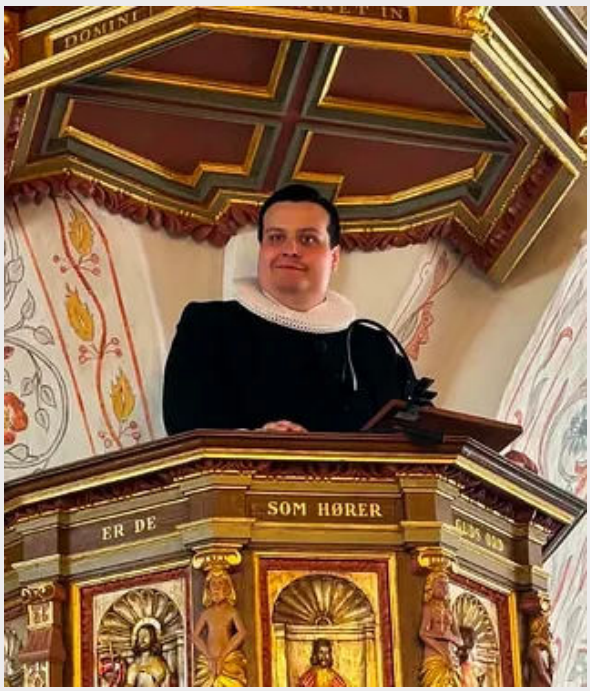
Den danske salmedigter og præst, K.L. Aastrup, har i sin kirkesalme *Herrens kirke er på jord* sat ord på denne sandhed:

Herrens kirke er på jord
nu og indtil verdens ende
overalt, hvor Gud vil sende
kraftens Ånd med nådens ord.
Overalt, hvor ordet lyder,
må og Åndens gerning ske,
så at blinde selv sig fryder
ved Guds klare dag at se.

Og det sker, hvor Gud det vil.
Ingen djævel kan det hæmme,
ingen helgen kan det fremme,
ingen gør et gran dertil.
Og når kirkens Herre tier,
er den selv kun jord af jord,
er en tomhed kun, der bier
efter fylden af hans ord

Gud alene kommanderer og styrer sin Ånd, og kun, hvor Han befaler den at være, viser den sig. Ingen som helst andre kan beherske den. Dermed er kristendommens og kirkens rolle i politikernes åndelige oprustning reduceret til ingenting. Kirken skal intet andet end at befale og adlyde sin Herre, og det er Gud. Kirkens eneste rolle er at pege hen på det Ord og den Ånd, som konstituerer virkeligheden. Og det kan kun ske, når Gud sender sin Ånd til kirken i sin forkyndelse. Kun når kirken peger på den korsfæstede Jesus Kristus, er den kirke: Ikke når Mette Frederiksen siger, at den skal være det i hendes politiske magtspil.

Hvor efterlader det så konservatismens håndtering af kristendom og kirke? Som politisk bevægelse må det være os, der fremmer netop sådan en forståelse af Ånd. Kirken skal ikke hæmmes af politikeres forskellige ønsker og ambitioner. Kirken skal være fri for menneskelig indflydelse i sin forkyndelse. Det er det konservative udgangspunkt, fordi den konservative frygter Gud. Den indbyggede gudsfrygt i den konservative ideologi skal fremme en årvågenhed over for politikernes smarte taler og popdiller. Konservatismen må stå vagt om kirkens frihed – ikke fordi det vil gøre nogen som helst forskel for Gud, og hvor Han sender sin Ånd, men fordi det vil gøre en forskel for mennesker. Konservatismen må gå Guds ærinde ved at give kejseren (læs: Mette Frederiksen), hvad kejserens er, men endnu vigtigere give Gud, hvad Guds er.

Den uventede rehabilitering af Richard Nixon

skrevet af Mikkel Jensen

Watergate. Det er uden tvivl det første de fleste idag tænker, når de hører navnet på USA's 37. præsident, Richard Milhous Nixon. Til trods for dette rapporterer flere nyhedsmedier, som *The American Spectator*[1] en nylig fundet interesse for manden og specielt myten Richard Nixon. Eftertiden har ikke husket manden godt, men i den grad dyrket myten; den paranoide, alkoholiske ondskabsfulde mand med det tilbagestrøget hår og onde minde, der som den hidtil eneste, måtte forlade præsidentembedet i utide. Men hvem var manden? Og hvorfor er han pludselig blevet et ikon i en ny konserativ bølge?

Richard M. Nixon blev d. 9 januar 1913, født ind i en forarmet familie i den ensomme by Yorba Linda i Kalifornien. Nixon voksede op i en søskendeflok på fire og måtte, selv for tiden taget i betragtning, fra en meget tidlig alder, gå i arbejde for at hjælpe familien. Nixons forældre var konservative kvækere, og en stor del af hans opvækst blev i høj grad præget af det tætte forhold til kvækerne (Vennernes Religiøse Samfund), hvor værdier som selvstændighed, flid og individets intrinsiske rettigheder og muligheder, blev vægtet højt.

1: How Richard Nixon Became Cool Again, Shiv Parihar

Det viste sig tidligt at den unge Richard var højt begavet, og han fik, trods familiens armod, adgang til det amerikanske skolesystem, hvor han arbejdede sig gennem High School og frem til universitet. Det betød ikke, at hans liv blev lettere af derfra. Inden han skulle i skole, måtte han stadigvæk stå ulidelig tidligt op, og køre til nabobyen efter frugt og grønt til familiens grønthandel.

Nixon var igennem hele livet et gennemgående genert menneske, hvilket måske kan skyldes hans strenge kvæker-opvækst, hvor værdier som stilhed og tavshed var centrale. Han havde altid svært ved at se folk i øjnene, og han afskyede "small-talk" som var det pesten. Han var ikke den fødte politiske aktivist eller kampagneleder, men til trods blev han politisk aktiv fra en ung alder. Forældrenes værdier om flid og sparsommelighed skubbede ham naturligt, finanspolitisk i en konservativ, republikansk retning.

Nu sidder De måske, kære læser, og tænker, "Åh nej, en republikaner", men her vil jeg blot minde Dem om, at det Republikanske parti i USA, var et meget anderledes parti dengang end fra, hvad vi kender idag – ja endda meget anderledes end det, vi ville genkende i f.eks. Ronald Reagan eller Bush-familiens præsidentperioder. Dengang hed de republikanske præsidenter, Harding, Coolidge og Hoover; den første var en hedonistisk kvindeforfører, som døde i embedet. De sidste to var meget konservative, religiøse mænd, som påtog sig præsidentembedet med større og mindre succes, hvoraf sidstnævnte, Hoover, var kvæker ligesom Nixonfamilien.

Richard Nixon skød til tops i uddannelsessystemet og fik i 1937, hvad der svarer til en kandidatgrad i jura fra Dule University. Det var ikke en dans på
roser for ham, og han følte sig socialt udstødt af de "rige drenge", som var vokset op med en guldske i munden, og sendt af sted med farmands formue. Et ressentiment, som vedblev gennem hele Nixons liv.

Da USA blev angrebet af Japan i 1941, brød Richard med sine pacifistiske kvækerrødder og meldte sig til flåden, hvor han fik rang af kommandørkaptajn. Efter krigen blev han i 1946 valgt til kongressen som en yderliggående konservativ i en alder af 33 år. En ung alder – selv dengang.
Herfra gik det hurtigt. Nixon havde nemlig spidse albuer og tæft for det politiske spil. Han blev valgt til senatet og stillede op som Dwight D. Eisenhowers vicepræsidentkandidat i 1952, hvor de blev valgt med overlegent flertal. Fra kommandørkaptajn til vicepræsident på 13 år. Det må man kalde en kometkarriere.

Han gjorde – i modsætning til sine forgængere og efterfølgere – vicepræsidentskabet til en aktiv politisk rolle, måske endda i højere grad end hvad vi har set under Obama, Biden og Trump. Han besøgte Asien i 1953 og var med til at vedtage nogle af de første borgerrettighedslove til gavn for sorte amerikaneres stemmerettigheder i 1957.
Han moderede sin yderliggående og dæmpede ned for f.eks. Joseph McCarthys heksejagt på kommunister i det amerikanske statsapparat.

Khrusjtjov (tv.) og Nixon under køkkendebatten

I 1959 besøgte han Moskva, hvor han i ledskab med Sovjetunionens diktator Nikita Khrusjtjov indgik i den berømte *køkkendebat*, hvor de for åben skærm diskuterede kapitalismens velstand imod kommunismens centralplanlægning.

Efter to perioder skulle USA i 1960 finde en ny præsident. Nixon havde skubbet al opposition til side i det Republikanske parti, og blev partiets præsidentkandidat. Hos demokraterne blev John F. Kennedy kandidat. De to mænd kunne ikke have meget mere forskellige baggrunde: Nixon, som måtte kæmpe sig op fra armod, og var en ægte *self-made man*, og Kennedy, som var en af de rige drenge, som havde fået en ordentlig pose penge med fra hans far. De havde begge gjort tjeneste i flåden under krigen og var næsten lige gamle. Alligevel lykkedes det Kennedy, at stemple Nixon som forældet, gennem kampagnesloganet *"A New Frontier"*.

Ved den berygtede første præsidentdebat på TV nogensinde, mellem Nixon og Kennedy, kunne disse baggrunde næsten ikke have set mere åbenlyse ud. Nixon havde været syg med influenza og så ikke tilpas ud i studiets varme lamper. Kennedy havde været på ferie, så solbrændt ud og havde taget sminke på i dagens anledning, og så i alle henseender veloplagt ud.

Det ironiske var, at det egentlig var Kennedy som havde de største sundhedsudfordringer, og idag ville han nok ikke have gennemført et nærmere eftersyn, mht. hvor mange medikamenter han var på. Nixon tabte knebent valget til Kennedy. Idag har flere påstået, at der nok var en del valgfusk, med hjælp fra mafiaen, til fordel for Kennedy, hvilket Nixon også havde en anelse om. Af hensyn til nationens syn udadtil, valgte Nixon at erkende valgnederlaget. Derefter forsøgte han at stille op som guvernør i sin hjemstat Kalifornien i 1962, hvor han også led nederlag. De rige drenge havde vundet igen. Derfra svor han i harme at trække sig helt fra politik. I virkeligheden arbejde han videre i kulisserne.

Da Kennedy blev myrdet i 1963, i Dallas, var Nixon også i byen i et arbejdsmæssigt ærinde, hvilket gjorde et skrækkeligt indtryk på ham. Den nye præsident Lyndon B. Johnson, udvidede betragteligt konflikten i Vietnam mellem kommunisterne i Nord og antikommunisterne i Syd. Da præsident Johnson skulle søge sit genvalg i 1968, valgte han at kaste håndklædet i ringen; krigen og raceuroligheder på hans vagt, havde gjort Johnson utrolig upopulær i den brede befolkning. Der var blandt den jævne amerikanske befolkning en følelse af, at staten havde fået alt for meget kontrol og at udviklingen var gået for hurtigt. Der øjnede Nixon sin chance. Han havde siden sit sidste nederlag i 1963, lavet nok forbindelser og spillet det politiske spil godt nok til, at han igen kunne stille op som republikanernes præsidentkandidat. Han talte om lov og orden til "det tavse flertal", som mente, at udviklingen i USA var gået den forkerte vej. Hans største udfordring var John. F. Kennedys lillebror, Robert F. Kennedy, som stod til at blive demokraternes kandidat. Denne blev på tragisk vis myrdet under sin kampagne, og derfra var det næsten en lige vej for Nixon, som blev valgt som præsident.

I sin indsættelsestale i 1969, sagde han, at *"Den største hæderstitel, som historien kan skænke, er titlen som fredsmager."* I sin første periode åbnede han forholdet over for det kommunistiske Kina, hvilket var et stort gennembrud i den kolde krig. Han indgik *SALT I*-aftalerne med Sovjetunionen, som begrænsede atomoprustningen, oprettede *Environmental Protection Agency* i 1970 og underskrev en omfattende *Clean Air Act*. Han underskrev arbejdsmiljøloven af 1970, som førte til oprettelsen af *OSHA* og styrkede den føderale kontrol med arbejdssikkerhed, og afsluttede den forhadte værnepligt, som overgik til frivillig militærtjeneste i 1973. Det var også under Nixon, at USA satte en mand på månen, hvilket nok hjalp en del på populariteten. Vigtigst af alt for den jævne amerikaner, styrkede han vilkårene for amerikanerne og påbegyndte en tilbagerulning af statsligt bureaukrati og skatter.

Da han i 1972 søgte sit genvalg, vandt han en jordskredssejr: 520 valgmænd og 49 stater. Den på det tidspunkt hidtil største valgsejr i det nittende århundrede. Det tavse flertal havde talt.

Men kort inde i sin anden valgperiode begyndte noget at lure i baggrunden. Nixons genvalgsstab havde gennemført et indbrud på Watergate-hotellet, hvor deres demokratiske modstandere holdte til, for at opsætte aflytningsudstyr. De blev opdaget og anholdt. Der er ikke nogen evidens for, at det var Nixon selv, som beordrede indbruddet, og alt taler for, at han var uvidende om det, indtil det blev fremlagt for ham. Nixons fejl var, at han ikke med det samme, eller endda senere, smed sin stab under bussen.

Hvis man med den samme resoluthed som vores egen statsminister under mink-gate, havde ladet nogle embedsfolk og måske endda en minister tage skylden, havde Nixon med al sandsynlighed aldrig selv tabt noget på det. Han var jo trods alt genvalgt til sin sidste periode. Men det kan ikke udelukkes, at Nixon havde måtte æde nogle politiske og private kameler. Men Nixon blev efter alt at dømme grebet af panik. Nixon havde alle sine dage været skeptisk og bange for medierne og den rige elite, som han mente var ude efter ham. Hvis de først lugtede blod, ræsonnerede han, ville de vælte ham. Han prøvede derfor at dække over sagen, hvilket var en forbrydelse i sig selv. Da sagen blev gravet op af journalisterne Bob Woodward og Carl Bernstein, gik det stærkt. Nixon forsøgte mere og mere kaotisk at få sagen af vejen. Først ved at dække over sagen, og derefter at dække over, at han havde dækket over sagen. Lige lidt hjalp det, og USA's højesteret blev på et tidspunkt i retssagen bekendt med, at der var aflytningsudstyr i Det Ovale Værelse. Da man fik båndene udleveret, hvilket Nixon noget klodset forsøgte at hindre, var der uomtvisteligt bevis på, at præsidenten havde forsøgt at dække over en forbrydelse. I denne forbindelse fik Nixon på et pressemøde sagt sine nok mest berømte ord, *"I am not a crook"* (Jeg er ikke en skurk).
I 1974 var omfanget af skandalen blevet så stort, at man frygtede en rigsretssag mod præsidenten, og om aftenen d. 8 august, gik Nixon på fjernsyn for at fortælle det amerikanske folk, at han ville trække sig som præsident. Noget der aldrig er sket før eller siden. Nixon var besejret.

Men hvad skete der så siden, og hvordan har eftermælet ændret sig? I samtiden og de kommende årtier blev Nixon udskammet og lagt for had af den amerikanske befolkning. Han blev karikaturen på alt, som var galt med det amerikanske establishment. Dette til trods, opsøgte hans efterkommere i præsidentembedet, som Clinton og Bush Sr., jævnligt hans rådgivning i udenrigspolitiske anliggender.

I de seneste 10 år, godt 32 år efter Nixons død, er der begyndt en reel rehabilitering af hans præsidentperiode. Først og fremmest, fordi Watergate nu er på så behørig afstand, at man kan gennemgå begivenhederne mere køligt, men vigtigst af alt på grund af det arbejde Nixon lavede som eks-præsident. Nixon var et udenrigspolitisk geni, ingen tvivl om det. Ved for alvor at splitte den Sino-Sovjetiske alliance er han en af de vigtigste personer bag USA's sejr i den kolde krig. Efter Sovjetunionens fald i 1991, begyndte han tidligt at advare mod det nye Rusland. I 1992 udtalte han i et interview:

Hvis (Boris) Jeltsin mislykkes, vil udsigterne for de næste 50 år blive dystre. Det russiske folk vil ikke vende tilbage til kommunismen. Men et nyt og farligere despoti, baseret på ekstrem russisk nationalisme, vil komme til magten. Hvis et nyt despoti får overtaget, vil alt det, der blev vundet under den store fredelige revolution i 1991, gå tabt. Krig vil kunne bryde ud i det tidligere Sovjetunionen, når de nye despoter bruger magt til at genoprette Ruslands »historiske grænser«.

Efter et besøg til Ukraine og Rusland i 1994, kort før hans død, skrev han i et memo til præsident Clinton, at forholdet mellem de nye republikker og det nye Rusland skulle tages meget alvorligt. Advarsler som vi i dag nok er lidt pinligt berørte over ikke at have tage i agt.

Nixon præsenterer også et alternativ for konservative amerikanere: For Nixon var som præsident en ganske moderat og pragmatisk politiker og samarbejdede gerne over midten i kongressen og senatet. Især hans tidlige fokus på klimaet og hans endnu tidligere arbejde i bekæmpelsen af cancersygdom, har gjort ham mere modtagelig for eftertiden. Eftertiden har også vist, at Nixons forbrydelse i Watergate var barnemad i forhold til, hvad der senere er blevet begået af forbrydelser og korruption i Det Ovale Værelse. Men vigtigst alt, står Nixon i dag som et billede på den amerikanske drøm, ja det lyder måske pudsigt, men tænk Dem engang: Fra forarmet dreng på bøhlandet til præsident. Dét er en historie som den elite-trætte amerikaner og vesterlænding kan forstå.

Hvor stiller det os som konservative overfor Nixon i dag? Vi kan uden tvivl lære meget af ham på godt og ondt. Han gennemskuede russerne og stod for en pragmatisk konservatisme; samtidigt ledte Nixons paranoia til hans eget fald og en enorm mistro mellem borger og stat.
Tiden er nok endnu ikke moden for nogen med politiske ambitioner til at proklamere dem selv som “den nye Nixon”, men hvem ved, måske kommer den dag i fremtiden.

Grønlandsk selvstændighed bliver aldrig til noget

Skrevet af Aqqalooraq Henning Møller

Grønland står over for en demografisk afvikling, som i de kommende årtier kan få stor betydning for både arbejdsmarkedet, velfærdssamfundet og den allerede pressede offentlige økonomi. Befolkningen bliver ældre, der bliver født færre grønlandske børn, og samtidig forventes det samlede befolkningstal at falde frem mod 2040.

Den grønlandske selvstændighedsdebat har fyldt utrolig meget de seneste par år, blandt andet på grund af grønlandske demagoger og Trumps ønske om at overtage Grønland. Som grønlænder har jeg naturligvis også en holdning til spørgsmålet.

For mig fremstår grønlandsk selvstændighed som fuldstændig urealistisk, og hvis det værste skulle ske, frygter jeg, at selvstændigheden primært vil gavne den grønlandske elite, som allerede sidder på magten, mens resten af samfundet må leve med de konsekvenser, der følger med. Så hvis du møder den lokale grønlænder på universitetet eller på det lokale værtshus, som taler meget om selvstændighed, kan du eventuelt tage udgangspunkt i nogle af de argumenter, jeg fremsætter her.

Kigger man på fødselstallene alene, fremgår det ifølge Landslægeembedets årsrapport vedr. fødsler fra 2024, at antallet af fødsler var det laveste i 10 år, nemlig 691 levendefødte. Sammenligner man med antallet af provokerede aborter samme år, ligger tallet på 926. Det er desværre en kedelig tendens, der har stået på siden 2015, og tallene kommer nok ikke til at ændre sig foreløbigt.

Når vi kigger på uddannelsesniveau, er der ikke noget at råbe hurra over, på trods af at de har fået tildelt en fordel, der kaldes den grønlandske særordning. Kigger man på befolkningens uddannelsesniveau, har 57 % af befolkningen kun folkeskolen som den højest gennemførte uddannelse. Der er selvfølgelig en andel, som beslutter sig for at tage på gymnasiet i Grønland og dernæst tager en videregående uddannelse i Danmark. Gennem aftaler mellem Grønland og Danmark har man besluttet at give de grønlandske studerende en fordel, som giver dem direkte adgang til hvilken som helst fuldtidsuddannelse, så længe de opfylder bestemte krav.

Hvis man for det første opfylder tilknytningskravet, for det andet har en gennemsnitskarakter på minimum 6, og for det tredje opfylder alle specifikke adgangskrav til den uddannelse, man søger ind på, og 4. kun benytter ordningen én gang. Det er en mulighed, som ingen andre i Kongeriget Danmark kan gøre brug af, og på trods af denne kæmpe fordel ved at kunne få adgang til sin drømmeuddannelse, er det kun 14,2 procent af grønlænderne, som har en videregående uddannelse. Sammenlignet med Danmark har 42 procent af de 25-64-årige i Danmark en videregående uddannelse.

Mange grønlændere vælger hvert år at flytte fra Grønland til Danmark, blandt andet for at søge uddannelse, arbejde eller bedre muligheder, hvilket lægger pres på det grønlandske arbejdsmarked, som allerede har brug for arbejdskraft. Dog er en del mennesker fra Asien flyttet til Grønland og har bidraget positivt til arbejdsmarkedet. De udgør 1.900 asiater i Grønland i dag, hvor de for 10 år siden kun udgjorde 160 personer. Man kan roligt kalde det en negativ befolkningstilvækst.

Man kan også kigge på den ældre befolkning i Grønland. Grønlands befolkning forventes at falde til omkring 52.000–53.000 personer frem mod 2040. Samtidig vil befolkningen blive markant ældre, og antallet af personer på 70 år eller derover forventes at blive fordoblet.
Så al den snak om drømmen om en grønlandsk selvstændighed er ud fra disse oplysninger urealistisk og, i værste tilfælde, hvis de formår at løsrive sig fra Rigsfællesskabet, et sandt mareridt.

KUs Internationale arbejde

Af Benjamin Sørensen Avrach

I sidste udgave af En Lige Højre berettede jeg om Konservativ Ungdoms internationale arbejde. Hvis man fik læst med (og det gjorde man selvfølgelig) kunne man læse om KU's projekter i forskellige dele af verden. Som det fremgik af artiklen, er situationen i Tanzania vanskelig, og det er lige nu reelt ikke muligt at være i opposition i landet. For at komme i mål med vores Tanzania-projekt tog en delegation fra KU derfor til Kenya for at mødes med både kenyanske og tanzaniske samarbejdspartnere.

En vanskelig situation

Situationen i Tanzania gør det praktisk taget umuligt for KU at besøge landet og udføre det projekt, der ellers netop giver mening i et land, hvor der er brug for at styrke demokratiet. Situationen er yderligere besværliggjort af, at adskillige af vores vigtigste samarbejdspartnere fra BAVICHA ikke længere befinder sig i Tanzania. Det har simpelthen været for farligt for dem at opholde sig i landet – og dem, der er tilbage, sidder i fængsel. I samarbejde med DUF besluttede vi os derfor for at fortsætte vores Tanzania-projekt i Kenya.

Den regionale stormagt –
men ikke uden udfordringer

Kenya beskrives som den absolutte økonomiske og politiske stormagt i Østafrika. Kenya er en af de største økonomier syd for Sahara og er i rivende udvikling. Nairobi beskrives som et finansielt og teknologisk centrum i regionen. Og i modsætning til mange af nabolandene – der kæmper med dyb politisk ustabilitet, borgerkrig eller endda diktatur – har Kenya faktisk reel politisk konkurrence og (indtil nu) fredelige magtskifter. Alt er dog ikke en dans på roser; ligesom mange af de omkringliggende lande kæmper Kenya også med fattigdom, gæld og omfattende protester.

Særligt den unge generation har sat gang i protesterne i landet i det, der er betegnet som Gen Z-protesterne, der startede i 2024. Protesterne var omfattende og voldelige, ligesom de også rakte ud over landets grænser. De unge fik også opnået deres direkte mål: Skatteloven, der udløste protesterne, blev trukket tilbage, og hele regeringen blev udskiftet.

Kenya går i 2027 til valg og adskillige uafhængige tænketanke og organisationer spår i øjeblikket, at det med overvejende sandsynlighed vil ende med voldelige sammenstød efter valget.

Besøg ved Kenyas gamle regeringsparti

Med ovenstående som bagtæppe var vi meget spændte på at rejse til Kenya for at fortsætte vores projekt der.

Som det allerførste på turen stod programmet på møde mellem os, en repræsentant fra BAVICHA og repræsentanter fra KANU Youth Congress, ungdomsfløjen fra vores kenyanske søsterparti. KANU er et traditionsrigt parti, der har regeret Kenya i 40 år efter at landet ophørte med at være en britisk koloni. Partiet har i dag langt tilbage til deres storhedstid og har blot 5 ud af 349 af pladser i Kenyas nationalforsamling. KANU er også i skarp konkurrence med mere end 50 partier at kæmpe imod. Og i et samfund, hvor befolkningen i høj grad stemmer efter den stamme, de tilhører, har man som ikke-stammebaseret parti svære vilkår.

På trods af den stærke konkurrence er KANU en særdeles velorganiseret organisation, hvorfor mødet gav rig mulighed for at udveksle idéer og erfaringer på tværs af foreningerne – og vigtigst af alt gav mødet mulighed for, at BAVICHA kunne gøre deres kenyanske naboer opmærksomme på udviklingen i Tanzania.

Danske interesser i Kenya

Turen gav også mulighed for at aflægge visit ved danske repræsentanter i Kenya. Det er måske overraskende for nogen, at en af de største danske ambassader i hele verden skulle ligge i Kenya – men som den økonomiske og politiske stormagt i regionen giver det god mening.

Derfor skulle ambassaden naturligvis aflægges et visit. Det var en oplagt mulighed for at høre mere om de danske interesser i Kenya og resten af Østafrika, ligesom BAVICHA over for det officielle Danmark fik mulighed for at gøre opmærksom på deres vanskelige situation.

På grund af de økonomiske interesser i Kenya og Østafrika har Dansk Industri også et repræsentationskontor i Nairobi. Derfor besøgte delegationen naturligvis også dem for at få et endnu dybere indblik i de danske virksomheders interesse i regionen, der kun kan forventes at blive større i takt med den økonomiske udvikling. Her fik vi også lejlighed til at diskutere de massive kinesiske investeringer i den afrikanske infrastruktur – noget, der på kort sigt virker attraktivt for landene i regionen, men som på sigt kan vise sig at være skadelig for både de pågældende lande og de danske interesser i området.

Lidt gode nyheder fra Tanzania

Et af de primære formål ved at tage til Kenya og mødes med vores tanzaniske samarbejdspartnere var også at gøre status over det projekt, der nu har kørt hen over et par år.

Selvom vi i KU har svært ved at gøre meget ved den generelle situation i Tanzania, var det opløftende at høre, at projektet faktisk har skabt resultater i BAVICHA. Flere unge er blevet engageret i politik, det er lykkedes dem at oprette lokalafdelinger på flere uddannelsesinstitutioner og det er lykkedes dem at få flere kvinder med.

Helt konkret har projektet også ført til resultater blandt de tillidsvalgte i organisationen, idet flere af deltagerne i projektet i dag er valgt til forskellige poster i BAVICHA – herunder landsformanden. Flere af deltagerne i vores projekter har også senere fået tillidsposter i moderpartiet, CHADEMA. Efter projektet har BAVICHA også haft fokus på, hvordan sociale medier kan bruges til at sprede politiske budskaber, ligesom de har fået redskaber til at styrke det interne organisatoriske arbejde.

BAVICHA har således meget positive tilbagemeldinger fra projektet. På trods af den generelle udvikling i Tanzania, er vi altså med dette projekt lykkedes med at skabe en positiv udvikling hos en af vores samarbejdspartnere ude i verden – og det ser jeg som meget positivt!

Grobund for samarbejde

Som det nok kan fornemmes ovenfor, var der tale om en meget udbytterig tur til Kenya. Vi fik dannet relationer til vores kenyanske søsterparti med udveksling af konkrete idéer og erfaringer, og der er således lagt grobund for et fremtidigt samarbejde. Og vigtigst af alt kom vi endnu tættere på mål med vores tanzaniske søsterorganisation – selv under svære forhold.

EN LIGE HØJRE

KONSERVATIV UNGDOMS
MEDLEMSBLAD